

Sygn. akt VII Pa 13/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Sędziowie: SSO Renata Gąsior

SSO Monika Roslan- Karasińska (spr.)

Protokolant: Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa G. F.

przeciwko Stowarzyszeniu (...) w W.

o odprawę emerytalną

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. VI P 461/16

1. oddała apelację,
2. zasądza od powódki G. F. na rzecz pozwanego Stowarzyszenia (...) w W. kwotę 1.800,00 złotych (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu II instancyjnym.

SSO Renata Gąsior SSO Zbigniew Szczuka SSO Monika Roslan-Karasińska (spr.)

UZASADNIENIE

W dniu 16 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok w sprawie o sygn. akt VI P 461/16 z powództwa G. F. przeciwko Stowarzyszeniu (...) w W. o odszkodowanie i odprawę emerytalną na podstawie którego:

1. zasądził od Stowarzyszenia (...) w W. na rzecz G. F. kwotę 16.524 zł (szesnaście tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania,
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu,
4. nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.508 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. F. z pozwaną łączył stosunek pracy od 1 października 1999 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku inspektora w Wydziale Prezydyalnym.

W dniu 28 listopada 2013 r. o godzinie 15:30 powódka opuściła biuro (...), nie informując o tym przełożonych i sekretariatu. Za powyższe w dniu 29 listopada 2013 r. została udzielona powódce kara upomnienia. Powódka w dniu 4 grudnia 2013 r. zgłosiła sprzeciw od wymierzonej kary upomnienia do Prezesa. Sprzeciw został odrzucony w dniu 17 grudnia 2013 r.

W dniu 29 listopada 2013 r. na podstawie art. 42 § 3 k.p. powódce zostało powierzzone na okres od 2 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. wykonywanie pracy na stanowisku Głównego Specjalisty ds. terenowo - prawnych w biurze (...).

Powódce w związku z koniecznością uregulowania stanu prawnego ROD znajdujących się na terenie działania Delegatur (...) i zaległościami w okręgu w przekazaniu danych do Rejestru ROD, zostało powierzzone w dniu 24 marca 2014 r., od 25 marca 2014 r. do 24 czerwca 2014 r., wykonywanie pracy na stanowisku starszego inspektora do spraw terenowo-prawnych w biurze (...) z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia. Do zakresu obowiązków powódki należało:

1. Przygotowanie pism informacyjnych i zapytań do poszczególnych zarządów ROD, odnośnie inwentaryzacji majątku (...) znajdującego się na terenie zajmowanym przez dany ROD z terenu działania delegatur okręgu (...).
2. Przedłożenie sprawozdania z działań podjętych w sprawie przeprowadzenia inwentaryzacji na Prezydium (...).
3. Przeprowadzenie pełnej inwentaryzacji tzw. teczek - dokumentacji ROD, znajdujących się w delegaturach (...), polegającej na uporządkowaniu dokumentacji, która się w nich znajduje, skompletowaniu brakujących dokumentów poprzez wystąpienie z odpowiednimi zapytaniami do organów administracji i sądów w celu pozyskania dokumentów odnośnie prawa przysługującego (...) do nieruchomości zajmowanych przez ROD oraz wszelkich innych niezbędnych dokumentów.
4. Przygotowanie kopii wszystkich teczek ROD znajdujących się w biurach delegatur (...) w celu przekazania ich protokołem zdawczo-odbiorczym do biura (...) w W..
5. Przygotowywanie wniosków do Sądu wieczysto-księgowego o założenie księgi wieczystej lub dokonanie wpisu odnośnie prawa, które przysługuje (...) do nieruchomości gruntowych, na których urządzono rodzinne ogrody działkowe na terenie działania delegatur okręgu (...) w przypadkach, w których odpowiednie wpisy nie zostały dokonane lub nie ma założonej księgi wieczystej.
6. Przygotowywanie informacji i dokumentów niezbędnych do aktualizacji i wprowadzania danych do programu komputerowego - Rejestr ROD, odnośnie ROD znajdujących się na terenie działania delegatur (...).
7. Odbywanie podróży służbowych niezbędnych do realizacji zadań wynikających z niniejszego zakresu czynności i obowiązków.
8. Wykonywanie innych zadań powierzonych przez Prezesa (...).

Bezpośrednim przełożonym powódki jako starszego inspektora ds. terenowo- prawnych był Prezes (...).

Powyższy zakres obowiązków G. F. przyjęła w dniu 24 marca 2014 r.

W dniu 1 lipca 2014 r. E. P. (...) wydał opinię dotyczącą pracy G. F. w okresie od 24 marca 2014 r. do dnia 31 maja 2014 r. Wskazał w niej, że zgodnie z zakresem obowiązków, do głównych obowiązków powódki należała regulacja stanu prawnego gruntów. Uznał działania powódki za niewystarczające w stosunku do stopnia trudności i skomplikowania spraw powierzonych.

W dniach 19-20 maja 2014 r. G. F. została delegowana do delegatury (...) w S. celem dokonania analizy pod względem formalno-prawnym dokumentacji znajdującej się w poszczególnych teczkach ROD z terenu działania delegatury.

Zgodnie z uchwałą z dnia 26 marca 2013 r. nr (...) Prezydium Krajowej Rady (...) Związku (...) odwołało powódkę z członkostwa (...), w którym pełniła funkcję Prezesa. Zgodnie z uchwałą z dnia 4 kwietnia 2013 r. Nr (...) wygaszony został powódce mandat jako członka Krajowej Rady (...) Związku (...).

Sprawozdania z realizacji zadań terenowo - prawnych składanych w ramach obowiązków pracowniczych przez powódkę, złożone przed Prezydium, zostały pozytywnie zaakceptowane i rozstrzygnięte.

Powódka złożyła wniosek o wydanie decyzji w trybie art. 76 ustawy o rodzinnych (...) w K. Starym z dnia 24 kwietnia 2014 r. Wniosek powódka do organu administracyjnego złożyła w sposób niekompletny i nieopłacony, na wezwanie organów braki nie zostały prawidłowo uzupełnione. W zakresie wniosku w sprawie ROD (...) powódka nie dołączyła do niego potwierdzonych za zgodność z oryginałem dokumentów potwierdzających tytuł prawny (...) do gruntów, na których znajduje się ROD (...), nie uzupełniła o brakujące pełnomocnictwo do występowania w sprawie przez (...), a także nie opłaciła. W dniu 11 czerwca 2014 r. wniosek został pozostawiony bez rozpoznania.

Niezłożenie przez powódkę poświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów potwierdzających tytuł prawny ROD (...) wynikał z braku dostępu do oryginału aktu notarialnego.

Do odpowiedzi na pozew w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie pod sygn. akt I C 35/17 z powództwa (...) Związku (...) o ochronę dóbr osobistych, w której pozwanym jest A. Ł., załączony został Protokół Kontroli Komisji Rewizyjnej z dnia 4 grudnia 2015 r. po kontroli (...).

Na stronie internetowej (...) umieszczone zostały informacje odnośnie pozwanej. W przedmiotowych artykułach autor krytycznie wyraża się o pozwanej, wskazując na liczne uchybienia w zakresie nieprawidłowości finansowych i organizacyjnych sugerowanych przez autora. Zamieszczane tam informacje wymagały dostępu do dokumentów wewnętrznych pozwanej. Publikacje na stronie (...) udostępniane są przez różne osoby, zależnie od konkretnego artykułu posługujące się i podpisujące pseudonimem, anonimowo lub z imienia i nazwiska.

Powódka nie miała dostępu do dokumentów, które były przedmiotem publikacji.

W dniu 6 maja 2013 r. w Biurze Poselskim M. B. odbyło się spotkanie, w którym uczestniczyła powódka jako przedstawiciel Rodzinnych Ogródków Działkowych – posiadająca działkę na terenie ROD, a nie jako pracownik strony pozwanej. Tematem spotkania były propozycje PO odnośnie ustawy o rodzinnych ogródkach działkowych, które zdaniem niektórych mogłyby szkodzić działkowcom. W spotkaniu za zgodą posłanki uczestniczył p. Z.. Przedmiotem spotkania nie było utworzenie -alternatywnego do pozwanej - stowarzyszenia działkowców.

W dniu 12 czerwca 2017 r. pozwana wystąpiła do Biura M. B. o przedstawienie informacji o spotkaniach poseł z delegacjami działkowców w 2013 roku w toku prac nad nową ustawą o rodzinnych ogrodach działkowych, które miało miejsce w biurze poselskim w dniu 6 maja 2013 r. z prośbą o ewentualne potwierdzenie faktu odbycia się spotkania, ewentualnie innych spotkań, jak również o przekazanie informacji dotyczących jego przedmiotu i uczestników. Na powyższe pismo pozwana nie uzyskała odpowiedzi.

Zgodnie z Załącznikiem nr 1 Regulaminu Zakładowego Systemu Wynagradzania wprowadzonego uchwałą Nr (...) - § 16 - pracownikom zatrudnionym, a przechodzącym na emeryturę lub rentę inwalidzką stałą, przysługuje odprawa jednorazowa w wysokości po 40 latach pracy 600% podstawy wymiaru. Podstawa wymiaru stanowi - za okres zatrudnienia w poprzednich zakładach pracy - najniższe wynagrodzenie określone przez MPiPS obowiązujące w dniu rozwiązania umowy o pracę w związku z przejściem na emeryturę lub rentę stałą, a za okres zatrudnienia u pozwanej – wynagrodzenie miesięczne pod warunkiem przepracowania 5 lat, liczone jak przy obliczaniu podstawy do nagrody jubileuszowej wypłacanej u pozwanego.

Zgodnie z Regulaminem Wynagradzania (...) stanowiącym załącznik nr 2 do uchwały nr (...) Prezydium Krajowej Rady (...) Związku (...) z dnia 30 września 2015 r. - § 12 - poza wynagrodzeniem za pracę i wymienionymi dodatkami pracownikowi przysługują również inne świadczenia pieniężne związane z pracą, a wynikające z przepisów powszechnie obowiązujących, w tym odprawa rentowa lub emerytalna. Powódka z powyższym regulaminem zapoznała się w październiku 2015 r.

Uchwała nr (...) uchyliła uchwałę nr (...) Prezydium Krajowej Rady (...) Związku (...) z dnia 9 września 1992 r. w sprawie wprowadzenia systemu wynagradzania pracowników zatrudnionych w instancjach wojewódzkich i Krajowej Radzie (...) Związku (...) z późniejszymi zmianami.

Pismem z dnia 30 października 2015 r. pozwany na podstawie art. 42 k.p. wypowiedział powódce umowę o pracę zawartą w dniu 1 października 1999 r. zmienioną wypowiedzeniem zmieniającym z dnia 24 marca 2014 r. w części dotyczącej wynagrodzenia oraz zasad wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej/rentowej z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Przyczyną wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę było wprowadzenie nowego ww. Regulaminu Wynagradzania pracowników zatrudnionych w (...) Związku (...) w W. ogłoszonego w dniu 5 października 2015 r.

Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 lutego 2016 r. pozwany zakład pracy zaproponował powódce miesięczne wynagrodzenie brutto według następujących składników:

- wynagrodzenie zasadnicze 3400,00 zł brutto,
- dodatek stażowy w wysokości 2 % wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy w (...),
- premia regulaminowa w wysokości 30 % wynagrodzenia zasadniczego.

Ponadto pozwany poinformował, że od dnia 1 lutego 2016 r. będzie przysługiwał powódce dodatek wyrównawczy w wysokości 4673.50 zł. Pouczył też, że jeżeli przed upływem połowy okresu wypowiedzenia, tj. do dnia 15 grudnia 2015 r. nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków umowy o pracę, będzie to równoznaczne z wyrażeniem zgody na tę zmianę. W razie odmowy przyjęcia zaproponowanych warunków umowy o pracę, umowa rozwiąże się z upływem okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 31 stycznia 2016 r.

Powódka nie złożyła oświadczenia o nieprzyjęciu powyższych warunków pracy i płacy.

W dniu 23 czerwca 2016 r. została z powódką rozwiązana umowa o pracę za wypowiedzeniem, z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Przyczynami wypowiedzenia wskazanymi w piśmie była utrata i brak zaufania do powódki ze strony Kierownictwa O. (...), w związku z nieprawidłowym wykonywaniem obowiązków służbowych, w szczególności w związku z:

- nieprzestrzeganiem przez powódkę ustalonej organizacji i porządku w pracy polegającym na samowolnym opuszczeniu miejsca pracy w biurze Okręgowym Zarządu (...) w dniu 28 listopada 2013 r. około godziny 14. Okoliczność została potwierdzona w notatkach służbowych sporządzonych przez pracownika sekretariatu (...) w dniu 28 listopada 2013 r. oraz 4 grudnia 2013 roku, za co zostało powódce udzielone upomnienie;
- niewykonaniem w grudniu 2013 r. powierzonych zadań związanych z rozliczeniem dokumentacji Delegatury (...) w S.;
- negatywną opinią Kierownictwa (...) przedstawioną w dniu 1 lipca 2014 r. Prezesowi (...) dot. wykonywanej przez powódkę pracy w okresie od 24 marca 2014 r. do 31 maja 2014 r. – w tym okresie priorytetowym zadaniem była regulacja stanu prawnego ROD, zgodnie z art. 76 ustawy o rodzinnych ogródkach działkowych, przygotowane przez powódkę dwa wnioski na podstawie art. 76 ustawy o rodzinnych ogródkach działkowych były niekompletne i nieopłacone. Ponadto nie wykonała powierzonych zadań dot. przejęcia delegatury (...) w S. i P.;

jak również w związku z:

- uzasadnionym podejrzeniem ujawnienia informacji służbowych, które nie są przeznaczone do rozpowszechniania, a które następnie m.in. publikowane są w internecie;

- uzasadnionym podejrzeniem podejmowania działań mających na celu utworzenie organizacji, która przejęłaby prowadzenie zadań realizowanych przez (...) Związek (...), tj. działaniami niezgodnymi z art. 100 § 2 pkt 4 k.p., zgodnie z którym obowiązkiem pracownika jest dbanie o dobro zakładu pracy oraz zachowanie w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę.

Powyższe pismo powódka odebrała w dniu 23 czerwca 2016 r.

Wynagrodzenie miesięczne powódki, liczone jak ekwiwalent za urlop, wynosiło 5.508 zł.

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt przedmiotowej sprawy oraz oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych, a także w oparciu o dowody z przesłuchania powódki, zeznań wymienionych wyżej świadków i sporządzonej w sprawie opinii sądowej biegłego sądowego A. G..

Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom G. F. w zakresie dot. przyczyn wypowiedzenia, były one bowiem spójne, logiczne i konsekwentne, a informacje podawane przez powódkę znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy oparł się również na zeznaniach świadków M. G., A. Ł. i A. K.. Zeznania wymienionych osób co do braku podstaw do wypowiedzenia były spójne i Sąd nie miał wątpliwości co do ich wiarygodności.

W ocenie Sądu I instancji zeznania M. W., K. K., S. Z. i B. Z. nie potwierdziły ostatecznie przyczyn wypowiedzenia. W konsekwencji Sąd Rejonowy nie uznał za wiarygodne twierdzeń zawartych w piśmie z 1 lipca 2014 r. z karty 26, podpisanego przez K. K., K. P. i S. Z..

Z kolei opinia biegłego sądowego A. G. jest dla Sądu Rejonowego wiarygodna i rzetelna i na jej podstawie dokonano ustaleń faktycznych w sprawie. Opinia biegłego A. G. jest jasna, rzeczowa i spójna. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu rachunkowości. Biegły przekonywująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w obszernej opinii, jak również odniósł się do przedłożonej dokumentacji.

Sąd Rejonowy nie czynił ustaleń na podstawie opinii biegłej sądowej A. M., bowiem okazała się niespójna i sprzeczna z ww. opinią biegłego sądowego A. G..

Zeznania strony, K. P. nie okazały się wiarygodne. Strona jedynie ogólnie zeznała, że powódka w tym okresie, o którym mówi pismo, nie spełniała podstawowych oczekiwań i obowiązków jakie były na nią nakładane, wykonywała pracę w sposób niewłaściwy i zły, popełnione zostało wiele błędów.

W pozostałym zakresie Sąd I instancji oparł się na wskazanych wyżej dokumentach, nie były one bowiem kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd Rejonowy nie znalazł ku temu również podstaw z urzędu, z wyjątkiem ww. pisma z 1 lipca 2014 r. z karty 26, podpisanego przez K. K., K. P. i S. Z..

Strony nie wnosili o uzupełnienie materiału dowodowego.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością powództwa Sąd Rejonowy zważył, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są dwa roszczenia powódki: o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę oraz o zasądzenie na jej rzecz dodatkowej odprawy emerytalnej.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zajął się rozpoznaniem roszczenia o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem. Sąd I instancji ustalił, że przyczyną wypowiedzenia była utrata

zaufania pracodawcy do powódki z przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu umowy o pracę. Odnośnie zarzutu nieprzestrzegania przez powódkę ustalonej organizacji i porządku w pracy, tj. polegającego na samowolnym opuszczeniu miejsca pracy w biurze Okręgowym Zarządu (...) w dniu 28 listopada 2013 r. około godziny 14, to Sąd Instancji zauważył, że za to zostało powódce udzielone upomnienie. Dlatego zarzut ten nie mógł być podstawą wypowiedzenia, tym bardziej, że upłynął długi czas, gdyż samo rozwiązanie umowy o pracę jest z 23 czerwca 2016 r., tj. 31 miesięcy później.

Ponadto w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy - jak wynika z ustalonego stanu faktycznego - ustalił, że powódka nie dopuściła się pozostałych czynów, czy naruszeń zrzucanych jej w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę.

W toku postępowania strona pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu nie wykazała niewykonania przez powódkę rozliczenia delegatury w S. w grudniu 2013 r., niewykonania powierzonych zadań dot. przejęcia delegatury w S. i P. oraz nieprawidłowego złożenia dwóch wniosków, ujawnienia informacji służbowych publikowanych między innymi na stronie (...) oraz, że powódka podejmowała działania mające na celu utworzenie organizacji, która przejęłaby zadania realizowane przez (...).

Z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie wynika, że spotkanie z A. Ł. dotyczyło innych spraw – pomocy prawnej w zakresie ogródka działkowego, którego A. Ł. był członkiem, zaś spotkanie z poseł M. B. nie dotyczyło konkretnych rozwiązań prawnych odnośnie możliwości tworzenia konkurencyjnych rozwiązań w stosunku do strony pozwanej. Ponadto powódka w spotkaniach uczestniczyła prywatnie, a nie jako pracownik pozwanej.

Wobec powyższego pracodawca z pierwszych trzech przyczyn nie mógł utracić zaufania do powódki. Pozostałe dwie ostatnie przyczyny zostały określone jako prawdopodobne. One również w toku postępowania nie zostały przez pozwaną wykazane.

Sąd I instancji w niniejszej sprawie zważył również, że w myśl obowiązującej i utrwalonej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r., sygn. III PZP 10/85, wypowiedzenie nie jest ograniczone terminem od ujawnienia przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy, jeżeli jednak okoliczność uzasadniająca wypowiedzenie na skutek upływu czasu stała się nieaktualna ze względu na cel wypowiedzenia, może być ono uznane za nieuzasadnione.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zważył, że ocena zarzutów musi być rozumiana przez pryzmat faktu, że w momencie czynności wskazanych w uzasadnieniu wypowiedzenia umowy o pracę powódka znajdowała się w okresie ochronnym (4 lata do uzyskania uprawnień emerytalnych). Pracodawca wobec tego nie mógł rozwiązać z powódką stosunku pracy w inny sposób niż rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. W niniejszej sprawie przedmiotem rozpoznania jest utrata zaufania do powódki. Pracodawca rozwiązując z pracownikiem umowę o pracę nie może powoływać się na zdarzenia, które jego zdaniem miały miejsce prawie dwa lata wcześniej, przez złożeniem powódce oświadczenia woli. Należy brać pod uwagę również fakt, że powódka, co Sąd ustalił, była pracownikiem do którego nie było zastrzeżeń, wykonywała swoje obowiązki dobrze, a zarzuty wskazane w wypowiedzeniu umowy nie zostały udowodnione. Sprawozdania z realizacji zadań terenowo - prawnych składanych w ramach obowiązków pracowniczych przez powódkę, złożone przed Prezydium, zostały pozytywnie zaakceptowane i rozstrzygnięte (sprawozdania z realizacji zadań terenowo prawnych – k. 82-128).

Na pozwanej spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Strona pozwana nie udowodniła, że z przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu umowy o pracę mogła zasadnie utracić zaufanie do powódki.

Mając na względzie powyższe, należy uznać, że powódce przysługuje odszkodowanie w wysokości – z uwagi na staż pracy – 3-krotności miesięcznego wynagrodzenia. Wynagrodzenie miesięczne powódki, liczone jak ekwiwalent za urlop – zgodnie z opinią biegłego sądowego A. G., wynosiło zaś 5.508 zł.

W konsekwencji Sąd I instancji na podstawie ww. przepisów zasądził od Stowarzyszenia (...) w W. na rzecz G. F. kwotę 16.524 zł (3 razy 5.508 zł) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania. O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono zgodnie z żądaniem powództwa na podstawie art. 481

k.c. w związku z art. 300 k.p., zgodnie z którym jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł szkody i opóźnienie nie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W przedmiocie odprawy emerytalnej powództwo podlegało oddaleniu w całości. Zgodnie z wyraźnym brzmieniem wypowiedzenia z dnia 30 października 2015 r. nastąpiło wypowiedzenie w części dotyczącej wynagrodzenia oraz zasad wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej / rentowej, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Nowy regulamin wynagrodzeń wprowadzony został uchwałą nr (...) Prezydium Krajowej Rady (...) Związku (...) z dnia 30 września 2015 r. Powódka otrzymała regulamin 5 października 2016 r., zapoznała się z Regulaminem Wynagradzania w dniu 9 października 2016 r. W nowym Regulaminie wprowadzono nowe warunki wypłaty odprawy emerytalnej, z odwołaniem do powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Pismem z dnia 30 października 2015 r. pozwany na podstawie art. 42 k.p. wypowiedział powódce umowę o pracę zawartą w dniu 1 października 1999 r. zmienioną wypowiedzeniem zmieniającym z dnia 24 marca 2014 r. w części dotyczącej wynagrodzenia oraz zasad wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej/rentowej z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Przyczyną wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę było wprowadzenie nowego ww. Regulaminu Wynagradzania pracowników zatrudnionych w (...) Związku (...) w W. ogłoszonego w dniu 5 października 2015 r.

Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 lutego 2016 r. pozwany zakład pracy zaproponował powódce miesięczne wynagrodzenie brutto według następujących składników:

- wynagrodzenie zasadnicze 3400,00 zł brutto,
- dodatek stażowy w wysokości 2 % wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy w (...),
- premia regulaminowa w wysokości 30 % wynagrodzenia zasadniczego.

Ponadto pozwany poinformował, że od dnia 1 lutego 2016 r. będzie przysługiwał powódce dodatek wyrównawczy w wysokości 4.673.50 zł. Pouczył też, że jeżeli przed upływem połowy okresu wypowiedzenia, tj. do dnia 15 grudnia 2015 r. nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków umowy o pracę, będzie to równoznaczne z wyrażeniem zgody na tę zmianę. W razie odmowy przyjęcia zaproponowanych warunków umowy o pracę, umowa rozwiąże się z upływem okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 31 stycznia 2016 r.

Powódka nie złożyła oświadczenia o nieprzyjęciu powyższych warunków pracy i płacy.

Sąd I instancji zważył, że G. F. odwołała się do Sądu Pracy od ww. wypowiedzenia zamieniającego. W odwołaniu powódka sama wskazała, że w dniu 30 października 2015 r. pracodawca wręczył jej wypowiedzenie w części dotyczącej odprawy emerytalnej/rentowej (karta 2 załączonych akt VI P 487/15). Jednakże powódka cofnęła pozew w tej sprawie (karta 52 załączonych akt VI P 487/15).

Powyższe oznacza, że wobec powódki od 1 lutego 2016 r. podstawą wypłaty odprawy emerytalnej był art. 92 (1) § 1 k.p. zgodnie z którym pracownikowi spełniającymi warunki uprawniające do emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, która została w całości powódce wypłacona.

W konsekwencji powódce nie jest należna dopłata do wypłaconej już na podstawie Kodeksu pracy odprawy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Rejonowy na podstawie ww. przepisów w punkcie 2 oddalił powództwo G. F. w pozostałej części, w jakiej nie zostało uwzględnione.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (odpowiednio: radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony. Z kolei w myśl art. 100 zd. 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Uwzględniając, że powódka wygrała niniejszą sprawę co do zasady, a zakwestionowane rozwiązanie umowy o pracę okazało się wadliwe, z drugiej zaś strony przegrała spór o odprawę, Sąd I instancji uznał, że celowym jest wzajemne zniesienie kosztów procesu, o czym orzekł w punkcie 3 wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd I instancji orzekł na podstawie opinii biegłego sądowego A. G. oraz art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Apelację od powyższego wyroku złożyła w dniu 28 grudnia 2018 r. (data nadania w placówce pocztowej) powódka zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w części oddalającej powództwo co do kwoty 27.540 zł wraz z odsetkami za opóźnienie tj. pkt 2 wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy skutkujące brakiem wyjaśnienia przez Sąd I instancji podstaw wyrokowania co z kolei oznacza, iż treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie toku wyводу, który doprowadził do jego wydania;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 42 § 2 k.p. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której powódce nie zaproponowano nowych warunków płacy w zakresie nagrody jubileuszowej i odprawy rentowej.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w zaskarżonej części i zasądzenie kwoty 27.540 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od powyżej wskazanej kwoty od dnia 1 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od pozwanego na rzecz powódki za postępowanie przed sądami obu instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W treści uzasadnienia apelacji powódka wskazywała, że pozwany nie złożył jej nowej propozycji zasad wypłacania świadczeń nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalno- rentowej. Strona skarżąca zwróciła uwagę, że elementem koniecznym wypowiedzenia zmieniającego jest zaproponowanie pracownikowi nowych warunków pracy i płacy. Pozwany co prawda wypowiedział powódce warunki pracy i płacy w części dotyczącej wynagrodzenia, odprawy emerytalnej oraz nagrody jubileuszowej, natomiast zaproponował powódce nowe warunki wynagradzania tylko w zakresie wynagrodzenia zasadniczego, sposobu wyliczania dodatku stażowego wprowadzonego nowym Regulaminem odnoszącego się wyłącznie do okresu pracy w (...), premii regulaminowej, oraz poinformował powódkę o przysługiwaniu jej dodatku wyrównawczego od dnia 1 lutego 2016 r. Nie zaproponowano powódce nowych warunków pracy w zakresie odprawy emerytalnej oraz nagrody jubileuszowej, co oznacza, iż zasady wypłaty tych świadczeń pozostają na dotychczasowych zasadach i pozostaje bez znaczenia fakt, iż powódka zapoznała się z nowym regulaminem pracy. Powódka rozumiała treść wypowiedzenia zmieniającego w ten sposób, że zmienia się jej wynagrodzenie zasadnicze, dotychczasowy sposób ustalania wysokości dodatku stażowego i premia, zaś zmiana w zakresie odprawy emerytalnej oraz nagrody jubileuszowej jej nie dotyczy, ponieważ nie zaproponowano jej nowych warunków wypłaty tych świadczeń. Przyznać należy, że zaproponowanie przyznawania odprawy emerytalnej oraz nagrody jubileuszowej mogło odbyć się poprzez wskazanie konkretnych postanowień nowego regulaminu, jednak tego

nie uczyniono. Nie można również uznać, że wskazanie to odbyło się w sposób domyślny, bowiem gdyby tak było, to w treści wypowiedzenia zmieniającego zaproponowano by powódce tylko wynagrodzenie zasadnicze, a pominięto by te składniki, które wprost wynikają z regulaminu wynagradzania, jak dodatek stażowy czy premia regulaminowa. Wyszczególnienie zaś konkretnych składników wynagrodzenia, które znajdują odzwierciedlenie w regulaminie wynagradzania oznacza, iż intencją pozwanego było dokonanie zmiany warunków wynagradzania powódki tylko w tym zakresie, w jakim wskazano nowe warunki wynagradzania w treści wypowiedzenia zmieniającego. Treść wypowiedzenia zmieniającego nie może być sformułowana na tyle nieprecyzyjnie, że pracownik musiałby się domyślać, czy warunki przyznawania konkretnego świadczenia związanego z pracą uległy zmianie, czy też nie. Dlatego w tym konkretnym stanie faktycznym należy uznać, że warunki przyznawania powódce odprawy emerytalnej oraz nagrody jubileuszowej nie uległy zmianie, jako że nie zaproponowano powódce nowych warunków ich przyznawania. Sąd I instancji w ocenie skarżącej nie wyjaśnił podstaw wyrokowania; treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie toku wyводу, który doprowadził do jego wydania. Sąd Rejonowy nie wskazał, czy według niego pozwany zaproponował powódce nowe zasady wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalno-rentowej, a jeśli to uczynił, to w jaki sposób. Sąd I instancji nie wskazał również czy odwołanie się powódki od wypowiedzenia zmieniającego i wskazanie przez nią, że pozwany wypowiedział jej warunki pracy i płacy w zakresie wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalno-rentowej, a następnie cofnięcie pozwu przez powódkę oznaczało świadomość powódki co do zasad wypłacania powyższych świadczeń, a jeśli tak, to dla czego. Sąd I instancji ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że powyższe oznaczało, iż podstawą wypłaty powódce nagrody jubileuszowej były przepisy Kodeksu pracy, nie wyjaśniając jednakże przyczyn takiego rozumowania (apelacja z dnia 28 grudnia 2018 r. k. 624 – 627 a.s.).

W odpowiedzi na apelację z dnia 29 stycznia 2019 r. pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych (odpowiedź na apelację k. 637 – 640 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki była niezasadna.

Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; a w granicach zaskarżenia bierze tylko z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Wynikający z ww. przepisu obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji należy rozumieć jako bezwzględny zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice i zarazem jako nakaz wzięcia pod uwagę i rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2017r. II UZ 15/17). Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie "w granicach apelacji" wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 czerwca 2016 r. III AUa 806/15). Sąd odwoławczy ma więc nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zabranego w sprawie materiału oraz jego własnej oceny (art. 382 k.p.c.), przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05).

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił właściwe ustalenia faktyczne, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997r., II UKN 61/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999r., I PKN

521/98). Zgodnie bowiem z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07, surowsze wymagania odnośnie do oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji jako własne.

Argumentacja skarżącej skupiła się w całości na zakwestionowaniu dokonanego przez Sąd Rejonowy rozpoznania istoty sprawy poprzez nie wyjaśnienie podstaw wyrokowania dotyczącego odprawy emerytalnej oraz w ocenie skarżącej niesłuszne nie zastosowanie art. 42 § 2 k.p., bowiem jej zdaniem nie zaproponowano jej nowych warunków płacy związanych z nagrodą jubileuszową oraz odprawą emerytalną.

Sąd Okręgowy zważył, że brak rozpoznania istoty sprawy ma miejsce wówczas, gdy sąd zaniecha zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominięciem merytoryczne zarzuty pozwanego (wyrok SN z dnia 11 października 2002 roku, sygnatura akt III CZP 49/07). Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznie podniesiony jedynie wówczas gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co w konsekwencji uniemożliwiło kontrolę instancyjną orzeczenia wydanego w danej sprawie. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 24 września 2018 roku (patrz sygnatura akt I ACa 222/18 oraz wskazane tam orzecznictwo) zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznie podniesiony tylko wtedy gdy z powodu braku w uzasadnieniu wyroku elementów wskazanych w tym przepisie zaskarżone orzeczenie nie poddawałoby się kontroli związanej z tym, że wskazane braki uniemożliwiły całkowicie ustalenie wyводу, który doprowadził do jego wydania.

W kontekście powyższego Sąd II instancji wskazuje, że Sąd I instancji w niniejszej sprawie dokładnie zbadał materialną podstawę roszczenia o zapłatę podwyższonej odprawy emerytalnej oraz dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku, w którym w sposób obszerny wyjaśnił motywy swego rozstrzygnięcia, również w tym zakresie. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący wskazał w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że zgodnie z wyraźnym brzmieniem wypowiedzenia z dnia 30 października 2015 r. nastąpiło wypowiedzenie w części dotyczącej wynagrodzenia, a także zasad wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że nowy regulamin wynagrodzeń wprowadzony został uchwałą nr (...) Prezydium Krajowej Rady (...) Związku (...) z dnia 30 września 2015 r.. Skarżąca otrzymała regulamin 5 października 2016 r. i zapoznała się z Regulaminem Wynagradzania w dniu 9 października 2016 r. W nowym Regulaminie wprowadzono nowe warunki wypłaty odprawy emerytalnej, z odwołaniem do powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Pismem z dnia 30 października 2015 r. pozwany na podstawie art. 42 k.p. wypowiedział skarżącą umowę o pracę zawartą w dniu 1 października 1999 r. zmienioną wypowiedzeniem zmieniającym z dnia 24 marca 2014 r. w części dotyczącej wynagrodzenia oraz zasad wypłacania nagrody jubileuszowej i odprawy emerytalnej, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Przyczyną wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę było wprowadzenie nowego ww. Regulaminu Wynagradzania pracowników zatrudnionych w (...) Związku (...) w W. ogłoszonego w dniu 5 października 2015 r. Pozwany pouczył skarżącą, że jeżeli przed upływem połowy okresu wypowiedzenia, tj. do dnia 15 grudnia 2015 r. nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków umowy o pracę, będzie to równoznaczne z wyrażeniem zgody na tę zmianę. Powódka nie złożyła oświadczenia o nieprzyjęciu powyższych warunków pracy i płacy. Sąd Rejonowy trafnie wskazał w uzasadnieniu wyroku w przedmiotowej sprawie, że powódka odwołała się do Sądu Pracy od ww. wypowiedzenia zamieniającego. W odwołaniu powódka sama wskazała, że w dniu 30 października 2015 r. pracodawca wręczył jej wypowiedzenie w części dotyczącej odprawy emerytalnej, które w jej ocenie jest niezgodne z prawem. G. F. cofnęła jednak pozew w tej sprawie. Powyższe oznacza, że wobec powódki od 1 lutego 2016 r. podstawą wypłaty odprawy emerytalnej był art. 92¹ § 1 k.p. zgodnie z którym pracownikowi spełniającymi warunki uprawniające do emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, która została w całości powódce wypłacona.

W konsekwencji powyższego, skarżącej nie należała się dopłata do wypłaconej już na podstawie Kodeksu pracy odprawy emerytalnej, co Sąd Rejonowy słusznie ustalił i szczegółowo w uzasadnieniu wyroku opisał i uzasadnił. W związku z powyższym należy uznać, że Sąd Rejonowy w sposób należyty zbadał merytoryczną podstawę żądania, a treść uzasadnienia w wystarczający i niebudzący wątpliwości sposób pozwala na odtworzenie toku wyводу, który doprowadził Sąd Rejonowy do przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy za nietrafny również uznał zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 42 § 2 k.p. Jak już wskazano powyżej, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powódce przysługiwała odprawa emerytalna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Sąd Rejonowy prawidłowo zgromadził oraz ocenił materiał dowodowy w tym zakresie. Wyczerpująco także przedstawił tok myślowy prowadzący do wskazanego rozstrzygnięcia. Należy zaznaczyć, że z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że zostały zachowane warunki formalne wypowiedzenia zmieniającego, a w konsekwencji wypowiedzenie zmieniające zostało skutecznie dokonane względem powódki. Uznaniu zaproponowania nowych warunków odprawy emerytalnej nie przeczy w szczególności wskazanie w wypowiedzeniu zmieniającym wprost tylko składników wynagrodzenia. Wskazanie tych składników w umowie o pracę jest obligatoryjne. Przepisy nie nakładają natomiast na strony obowiązku uwzględnienia w umowie o pracę postanowień dotyczących odprawy emerytalnej, która nie jest składnikiem wynagrodzenia. W przypadku braku uregulowania w umowie o pracę zasad wyliczania i zasad wypłaty odprawy emerytalnej, odprawa emerytalna przysługuje w takim zakresie, jaki wynika z przepisów Kodeksu pracy.

Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie skarżącej, że pracodawca był obowiązany zaproponować jej w wypowiedzeniu zmieniającym nowe warunki płacy w zakresie nagrody jubileuszowej i odprawy pieniężnej, ponieważ nie są to składniki wynagrodzenia, a inne świadczenia związane z pracą.

Sąd Okręgowy w tym zakresie podziela aktualne stanowisko Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2016 r. I PK 127/15, LEX nr 2390665), zgodnie z którym zasady wynagradzania (art. 43 pkt 1 k.p.) to wynikające z przepisów prawa pracy reguły określające wysokość oraz zasady przyznawania pracownikom stawek wynagrodzenia za pracę określonego rodzaju lub na określonym stanowisku, a także innych (dodatkowych) składników wynagrodzenia (art. 78 § 2 k.p.), a nie zasady przyznawania innych świadczeń związanych z pracą (np. odpraw pieniężnych w związku z przejściem pracownika na emeryturę lub rentę - art. 92¹ § 1 k.p.).

Powyższe oznacza, że wobec powódki od 1 lutego 2016 r. podstawą wypłaty odprawy emerytalnej był art. 92¹ § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi spełniającym warunki uprawniające do emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, która została powódce wypłacona w prawidłowej wysokości.

W konsekwencji Sąd Rejonowy słusznie ocenił, że powódce nie była należna dopłata do wypłaconej już na podstawie Kodeksu pracy odprawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy stwierdził, że skarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe, gdyż Sąd ten na podstawie zebranego materiału dowodowego wyczerpująco ustalił stan faktyczny, jak również zasadnie i adekwatnie do ustalonego stanu faktycznego wskazał przepisy prawa stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. Z kolei podniesione przez skarżącą zarzuty stanowiły jedynie nietrafną i nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego i nie mogły skutkować jego wzruszeniem. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu II instancyjnym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Renata Gąsior SSO Zbigniew Szczuka SSO Monika Roslan - Karasińska (spr.)

(...).

(...)